

Flori de mucigai - comentariu

Tudor Arghezi este unul dintre cei mai reprezentativi poeti ai perioadei interbelice, perioada cunoscuta prin eforturile tuturor creatorilor de a-si exprima convingerile legate de arta cuvintului. In poezia lui Arghezi pot fi identificate cele mai multe arte poetice. Aproape fiecare volum de versuri se deschide cu cate un asemenea text, in care poetul se refera la atitudinea poetica, la sursele sale de inspiratie, la noutatea limbajului, la eforturile artistului de a comunica cu sine, cu ceilalti, cu Divinitatea.

De la Francois Villon, lumea hotilor si a asasinilor nu a mai facut obiectul poeziei, iar Baudelaire abordeaza si el in versuri problematica "florilor raului" demonstrand ca frumusetea se poate naste si din materiale degradate.

Referindu-se la aceasta noua estetica si raspunzand in felul acesta si unor atitudini ostile poetului critical Eugen Lovinescu aprecia ca "nu se afla dovada mai stralucita de neexistenta a pornografiei in arta decat aceste admirabile poezii in care expresia uneori vulgara e ridicata in asa plan estetic, incat materialul dispare."

Prin volumul "Flori de mucigai" Arghezi a realizat cea mai adanca reforma a limbii poetice pe care a inregistrat-o istoria literaturii romane dupa Eminescu

Poezia "flori de mucigai" deschide volumul cu acelasi titlu, publicat de Arghezi in 1931 si este o arta poetica. Titlul este un oxymoron, care sugereaza faptul ca frumusetea se poate naste si dintr-o lume degradata. Daca in poezia "Testament" Arghezi enuntase doar estetica uratului prin crearea "frumusetilor si a preturilor noi" din "bube, mucegaiuri si noroi" in volumul "Flori de mucigai" estetica uratului isi gaseste o splendida si ampla realizare artistica.

Poezia previne cititorul ca versurile sale nu sunt rodul inspiratiei divine, actul poetic petrecandu-se fara ajutorul celor "care au lucrat inprejurul Lui Luca, lui Marcu si lui Ioan", versurile fiind rodul unei experiente reale.

Structural este alcatuita din doua strofe asimetrice, prima polimorfa, iar cea de-a doua catren, cu rima imperecheata, care pun in evidenta truda creatiei desfasurate chiar si in conditii vitrege, in absenta hartiei pe care sa-si astearna gandurile, poetul incrustandu-le in tencuiala de pe peretii celulei, folosindu-se de unghia sa, cu care a zgariat pe ziduri imaginile nou formate sugerand si in felul acesta ambitia nefavorabila actului poetic si impresia de captivitate a poetului. Eul liric este singur, pe intuneric, cu "puterile neajutate", adica scrie in lipsa inspiratiei divine, spre deosebire de cei trei apostoli care au scris sub inspirata divina, aceasta fiindu-le insuflata de taur, de bou si de vultur, Singura lumina, in intunericul celulei este creatia, scrisul, care e o forma de eliberare, de marturisire, un mijloc de respingere a timpului, de supravietuire. Eul liric recunoaste ca a trait momente de disperare, in care nu s-a simtit ajutat nici de exemplele evanghelistilor si isi numeste versurile de atunci "stiluri fara ani stiluri de groapa", deoarece el este rupt de realitate, nu se poate

raporta la timp si resimte apropierea de moarte. Senzatiile umane fundamentale , precum setea si foamea isi pierdusera si ele calitatea de impulsuri vitale si se transformasera in sacru. Pana si sentimental sperantei, infatisat metaforic prin sintagma "unghia ingereasca" se epuizase, iar artistul se temea ca inspiratia divina pe care a avut-o candva nu va mai veni, acesta asteptand un semn divin. Desi lasa inspiratia sa creasca, aceasta pare sa se fi retras din fiinta sa, afectata si ea de acest moment al incarcerarii.

Ultimele patru versuri, ce alcatuiesc strofa a doua redau o atmosfera sumbra, ce aminteste de poezia simbolista prin intunericul "interior" si frigul launtric, in concordanta cu ostilitatea ploii care "batea departe, afara." Din pricina suferintei "unghia ingereasca", metafora harului poetic, se transforma intr-o gheara incapabila sa mai noteze versurile nici macar pe temelia zidurilor. Substantivul "gheara" este si el o metafora care sugereaza disperarea si chiar agresivitatea unei finite care se agata de orice pentru a supravietui.

Ultimele versuri dezvaluie increderea poetului in fortele proprii, el continuaand sa scrie in ciuda tuturor adversitatilor "cu unghiile de la mana stanga".

Poezia impresioneaza, ca de altfel intrega creatie argheziana prin expresivitate, caci poetul nu transmite doar direct, ci si plastic prin folosirea unor cuvinte pe care poetul le asociaza, dand nastere unor combinatii inedite: "stihuri de groapa", "unghia ingereasca", "flori de mucigai".

Poezia este un text programatic, o arta poetica, caci exprima conceptia poetului despre scris, el insusi numind propriile versuri "flori de mucigai".

Referindu-se la noutatea limbajului arghezian George Calinescu aprecia ca "citorul necultivat artistic se sperie de ele si le crede vulgare, desi raritatea si savoarea sunt insusirile lor."